

Елин Пелин

Мъртвото поле

Обичам полето, тая широка, просторна равнина, заградена от кръглата линия на хоризонта. Много пъти съм го описвал и много пъти съм го наблюдавал и кръстосвал, и всякога съм намирал в него нещо хубаво, нещо особено ласкаво.

Вчера за пръв път то не ми хареса. По извехтялата трева, през която се чернееше земята, лежах тук-там ледени струпеи. Влажна мъгла падаше над него, като злокачествено изпарение. Някъде се виждаше развалена колиба. Черна голяма птица хвърчеше ниско, бавно и самотно. Тя не приличаше на живо същество, а на някаква малка желязна машинка, която изстудяваше още повече въздуха. При една воденица двама селяни сечаха голяма върба и това напомняше клиника, дето режат човешки тела.

Навсякъде беше грозно, невесело и студено. Полето беше мъртво.

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5758>]